

Sygn. akt V CZ 45/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSA Bogusław Dobrowolski

w sprawie z powództwa S. S. i M. L.

przeciwko S. W. i J. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 czerwca 2017 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. jako wniesioną po terminie określonym w art. 398⁵ § 1 k.p.c.

Wyjaśnił, że wobec doręczenia pozwanym odpisu wyroku Sądu drugiej instancji z uzasadnieniem w dniu 5 grudnia 2016 r., termin do wniesienia skargi upływał z dniem 6 lutego 2017 r. Warunkiem skutecznego złożenia skargi było wniesienie jej w tym terminie do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, zaś przesyłka zawierająca skargę, nadana w dniu 3 lutego 2017 r. w urzędzie pocztowym bezpośrednio do Sądu Najwyższego, wpłynęła do tego Sądu w dniu 9 lutego 2017 r. i została przekazana do Sądu drugiej instancji. Ponieważ w postępowaniu kasacyjnym nie ma zastosowania art. 369 § 3 k.p.c. skarga została wniesiona do sądu właściwego po terminie ustawowym.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwani zarzucili naruszenie art. 200 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i 398¹² k.p.c. i wniesli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący oparli zażalenie na argumente, że art. 200 § 1 – 3 k.p.c. przez odwołanie z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym, a zatem wniesienie w terminie skargi kasacyjnej bezpośrednio do Sądu Najwyższego jest czynnością dokonaną przed sądem niewłaściwym, która zgodnie z art. 200 § 3 k.p.c. pozostaje w mocy, co uzasadnia zachowanie terminu określonego w art. 398⁵ k.p.c.

Argument ten wynika z braku rozróżnienia pojęć „wniesienia” i „skierowania” środka odwoławczego lub skargi kasacyjnej do konkretnego sądu. Artykuł 200 k.p.c. ma zastosowanie w razie „skierowania” środka odwoławczego lub skargi kasacyjnej do sądu niewłaściwego, czyli czynności strony polegającej na wadliwym oznaczeniu w jej treści sądu, który ma rozpoznać ten środek. Wniesienie skargi kasacyjnej, o którym mowa w art. 398⁵ § 1 i 2 k.p.c. utożsamiać trzeba natomiast ze złożeniem skargi w sądzie bądź osobiście bądź jej przez wysłanie za pomocą

operatorów pocztowych. Powołana przez skarżących uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 91/12 (OSNC 2013 r., nr 10, poz. 112), jak również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2014 r., III CZP 73/14 (OSNC 2015 r., nr 7-8, poz. 84) odnoszą się do zagadnienia skutków procesowych wadliwego oznaczenia sądu właściwego do rozpoznania środka odwoławczego a nie do skutków procesowych złożenia środka, w którym prawidłowo oznaczono sąd właściwy do jego rozpoznania lecz złożono go do sądu niewłaściwego do jego przyjęcia i nadania biegu. Przyjąć więc trzeba, że art. 200 § 3 k.p.c. nie ma zastosowania dla oceny zachowania terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, określonego w art. 398⁵ § 1 k.p.c., w razie złożenia jej bezpośrednio w Sądzie Najwyższym, a nie w sądzie właściwym do jej przyjęcia.

Art. 398⁵ § 1 k.p.c. wprost wskazuje sąd, do którego należy wnieść skargę kasacyjną oraz termin, w jakim ta czynność ma być dokonana. Skargę kasacyjną skierowaną do Sądu Najwyższego, jako właściwego do jej rozpoznania, wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Datą wniesienia skargi kasacyjnej jest data, w której skarga została złożona w sądzie właściwym do jej przyjęcia i nadania prawidłowego biegu, a w przypadku złożenia w sądzie niewłaściwym, w tym również bezpośrednio w Sądzie Najwyższym, dla oceny zachowania terminu do wniesienia tego środka miarodajna jest data nadania go przez sąd niewłaściwy do sądu właściwego, nie data nadania na adres sądu niewłaściwego (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1420/00, nie publ., z dnia 28 października 2010 r., II UZ 24/10, nie publ.).

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

aw